

Jak jsme připravovali turistický závod

Jak to všechno začalo? V červnu předešlého roku jsem ve slabé chvíli podlela požadavku na uspořádání závodu. Oslovili jsme vedení školy a získali předběžný souhlas s využitím tělocvičny pro přípravu závodníků a učebny pro výpočetní středisko.

Od ledna jsme začali shánět rozhodčí, jsou jich potřeba nejméně čtyři desítky. Dva týdny před závodem jsme všem připomněli slib pomoci. Někteří měli v kalendáři zapsáno špatné datum, jiní právě ochořeli, ale většina z nich svou účast potvrdila.

Konečně nastal den závodu. Na základě zkušeností z minulých let, kdy se nám ztrácely fábročky téměř okamžitě po vyvěšení, jsme v týdně před závodem vyznačili na asfaltových cestách šipky dočasnými spreji.

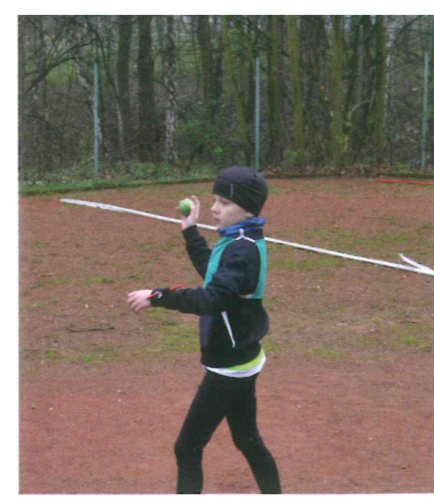
Chladné a deštivé počasí nás přinutilo zrušit plížení a trochu upravit plán tratí. Na pokyn hlavní rozhodčí začali závodníci startovat a brzy byly dodávány první průkazy k vyhodnocení. Také jsme

se od závodníků dozvídali, co se jim na trati líbilo nebo s čím měli problémy. Největší překvapení čekalo závodníky v azimutech na červené trati, když se před nimi objevil hluboký příkop a museli se rozhodnout, jak ho překonat. Nikdo se však neztratil, jen jedna z dospělých závodnic měla trochu problémy najít cestu do cíle.

Předem jsme promysleli i ocenění. Naštěstí naše město pravidelně věnuje nějaký peníz pro organizátory sportovních akcí a od minulého roku jsme součástí městského sportovního klubu, který potřebné finance od města získal.

Vyhlášení výsledků a předání cen proběhlo v teple tělocvičny a po odchodu závodníků nám zbyl poslední úkol – úklid. Část materiálu hned putovala do Bílovce na závod Českého poháru. Děkujeme všem, kteří se na akci podíleli a pomohli nám s organizováním závodu.

*Eva Vilhelmová,
TOM Strleka, Orlová-Lutyně
(redakčně kráceno)*

Já a turistický závod

Samozřejmě turistický závod není jen soutěžení, ale jde i o fajn kolektiv. Je i v kterémkoliv jiném oddíle velmi přátelský. Zábavy nikdy dost, ať už při cestě nebo přímo na místě. Mám to vlastně vyzkoušené. Z každého závodu si přivezu alespoň jeden nezapomenutelný zážitek. Jde o momenty, které se mi přihodily s přáteli nebo třeba takové ty závodnické chyby – zapomenutá buzola, špatně otočená mapa, či kufrování na azimutech. Vlastně bych si ani nemohl říkat závodník, kdyby se mi tyhle chyby nestaly.

Věřím, že závody budou stále pokračovat, budu na ně určitě vzpomínat celý život.

*Jakub Vantůch,
TOM Tuláci, Frýdek-Místek*

Závodit jsem začala v první třídě. Ze začátku se mi úplně nedařilo, ale postupem času, když jsem se vše naučila a nasbírala zkušenosti, začala jsem i vyhrávat. Závody mne začaly bavit čím dál tím víc. Potkala jsem závodníky z jiných oddílů a dnes mám mezi nimi spousty kamarádů.

Díky závodům poznávám různá místa České republiky. Nejlepší jsou závody, kam jedeme na tři dny. Je to spousta zábavy a radosti. Taky je bezva, že nesedím jen doma u televize. I když závod nevyhraji, jsem ráda, že jsem byla jeho součástí. Nezávodím jen za sebe, ale i za náš oddíl. To znamená, že každý závodník může svými body přispět do celkového hodnocení, a tak vlastně pomůže oddílu stát na bedně.

*Kristýna Maťaťová
TOM Tuláci Frýdek-Místek,*

Na turistickém závodě mám nejraději hod kriketovým míčkem, ale nebaví mě plížení. Na závody se připravuji tak, že chodím na oddílové schůzky a na schůzky závodníků, kde trénujeme, zkoušíme s závody nanečisto, a když se mi na nich něco nepovede, tak aspoň vím, na co s mám dát pozor na normálním závodě.

Jako malá jsem bývala nejmladší z celé mé kategorie a ještě jsem neměla tolik zkušeností a nevyhrávala jsem, proto jsem byla vždycky smutná a neuměla jsem prohrávat. Ale postupem času, když jsem byla starší a starší, měla jsem zkušeností víc a víc, až jsem byla nejstarší z celé mé kategorie a všechny závody v roce jsem vyhrála. Až potom jsem si uvědomila, že se vyplatí poctivě trénovat a že je důležité zúčastnit se, protože i tím sbíráme zkušenosti. Turistické závody mě hodně baví, když nevyhraju, ale vím, že jsem do toho dala všechno a že jsem dělala všechno proto, abych se umístila dobře. Sice ne vždy do dobře dopadlo, ale dělala jsem co jsem mohla. Tenhle sport bych nevyměnila za nic na světě. V mém životě hodně znamená.

*Ema Babulíková,
TOM Tuláci, Frýdek-Místek*

O něčem, co člověk dělá tak dlouho, v mém případě osm let, se dá jen těžko psát pár vět, ale proč to nezkusit?

Začátky šly ztěžka, ale vydržel jsem, takže mě počáteční nezdár neodradil. Hned další sezóna byla lepší, seznámil jsem se s lidmi z různých koutů naší republiky.

V té době mi to přišlo jako fajn příležitost, jak něco dokázat, a tak jsem toho nenechal. I dnes se stále značně snažím, ale samozřejmě už nemám tolik volného času, což neznamená, že se mi pořád nedaří.